

venskimi goricami ločilo od sekovske škofije in prišlo pod oblast lavantinskih škofov. Takrat je tudi Križanič zapustil Gradec in prišel v Maribor, kjer je bil sprejet v novo semenišče imenovano »Viktorinum«. Tu je leta 1864. z izvrstnim uspehom dokončal latinske šole. Nadarjenemu in brhkemu, zraven pa dokaj premožnemu mladeniču je bil sedaj svet odprt. A Gospod si ga je izvolil za svojo službo, Ivan Križanič je čutil v sebi glas, ki ga je klical v duhovski stan. Dober krščanski mladenič ni prezrl tega klica, izvolil si je šotor Gospodov za svoj delež, stopil je v lavantinsko bogoslovnico v Mariboru. Sv. pismo pravi, da kdor prime za plug, se naj ne ozira nazaj; tako je storil mladi bogoslovec Križanič. Zapustil je svet in se z vsem navdušenjem poprijel bogoslovnih študij, v katerih je vrlo napredoval. Zraven je pa bil vedrega čela in veselega srca. Ker je imel od narave dar lepega petja, je v cerkvi s svojimi tovariši s petjem povelečeval čast božjo, v družbi pa razveseljeval svoje tovariše. Ker se je lepo vedel in dobro učil, je bil že v tretjem letu bogoslovja posvečen v mašnika in sicer 23. julija 1867. Ko je že zadnje leto prebil v bogoslovju, so ga poslali za kapelana k Sv. Martinu pri Vurbergu. Ondotni župnik je slovel daleč po svoji svetosti in izredni marljivosti. Dušno-pastirska opravila je skoro vsa sam opravljal in tako je njegovemu pomočniku preostalo veliko časa prostega. Ivan Križanič je vedel dobro, da je čas več vreden kakor zlato, in ga je tudi zato dobro porabil. Pridno se je učil še dalje bogoslovnih ved in se pripravljaj na težke izkušnje, katere mora napraviti duhovnik, ako hoče postati doktor sv. pisma.

Pri Sv. Martinu je služboval do 14. sušca 1871, potem pa ga je škofijstvo prestavilo v predmestno župnijo sv. Magdalene v Mariboru. Tu ga je pa čakalo silno veliko dela. Imel je mnogo opraviti v soli in pa v javni bolnišnici. Križanič je svoje dolžnosti vestno izpolnjeval in si je ravno tu pridobil veliko dušnopastirsko izkušnost, previdnost in izurjenost. Vkljub mnogemu delu in da so ga večkrat prijatelji obiskovali, je vendar nadaljeval svoje študije in v oktobru l. 1873 postal doktor sv. pisma. Potem je služboval še naprej pri sv. Magdaleni do l. 1875. Dne 1. sušca 1875 je pa nastopil službo profesorja bogoslovja in sicer je učil in razlagal hebrejski, sirski, arabski, kaldejski jezik in sv. pismo stare zaveze. Pozneje je zaporedoma učil skoro vse druge bogoslovne predmete in nekaj časa učil tudi na mariborski gimnaziji veronauk mesto svojega bolnega prijatelja dr. Pajeka. Nekaj let je bil tudi podravnatelj v kn. šk. bogoslovnici v Mariboru in kot tak je leta 1882 postal kn. šk. duhovni svetovalec.

Poleg mnogoterih opravil, ki mu jih je nalagala služba, je pa dr. Križanič še drugače vsestransko deloval z besedo in peresom. Malo je menda cerkev v škofiji, kjer bi ne bil dr. Križanič pridigoval. Sukal je pa tudi pridno pero. Kot profesor je pisal razne poučne in kratkočasne članke za »Slovenskega Gospodarja« in druge časnike; za Mohorjevo družbo je spisal »Zgodovino sv. katoliške cerkve«, ki jo je družba izdala od leta 1883—1887.

Marljičeva in učenega bogoslovnega profesorja je na priporočilo škofovo svetli cesar dne 30. decembra 1884 imenoval za stolnega kanonika lavantinskega kapitola in je kot tak bil instaliran meseca januarja 1885. leta. Kot kanonik je imel zopet dokaj posla v različnih zadevah, tičočih se uprave škofije. A tudi s peresom je še naprej pridno deloval. L. 1888 je popisal svoje potovanje v Rim in nekaj let pozneje v Lurd. Posebno poljudne so njegove knjižice o štirih poslednjih rečeh. Za Mohorjevo družbo je spisal več let »Razgled po katoliških misijonih«. Ko je izšel novi katekizem, je dr. Križanič začel spisovati razlago za pomoč mladim katehetom, pa tudi za domače berilo. To delo obsega dva zvezka, ki štejeta skupaj 663 strani in sta izšla l. 1899 in 1901. Ko je

l. 1898 v Mariboru začel izhajati znanstveni bogoslovni list »Voditelj«, je tudi vanj spisal dr. Križanič več krajših člankov. Komaj da je končal »Razlago velikega katekizma«, lotil se je že novega dela. Hotel je spisati in v »Voditelju« priobčiti zgodovino slavnega lavantinskega škofa Jurija Stobeja (1584—1618), a ga je prehitela smrt.

Znatnih zaslug za naše slovstvo in narodno življenje si je pridobil kot dolgoletni predsednik katol. tiskovnega društva v Mariboru. Kot predsednik tega društva, ki izdaja tudi »Slov. Gospodarja«, je imel dokaj sitnih in sicer popolnoma po krivici, ker on ni urejeval lista. Ker je imel za svoje ljudstvo, čegar sin je bil, čuteče srce, zato so ga črtili in preganjali vsi sovrazi našega ljudstva, ki ne morejo Slovencev živih trpeti. Dr. Križanič je ljubil svoj narod, kakor je dolžnost vsakega poštenega človeka, in se je potegoval za njegove pravice. Bil je pa vselej zmeren in ni zato sovražil drugih narodov, pa usoda poštenih slovenskih rodoljubov od Cirila in Metoda do današnjega dne je pač ta, da morajo veliko trpeti.

Tudi pri Posojilnici mariborski je vrlo deloval od njenega začetka do svoje smrti. Ta zavod je za nas velikega pomena, ker je kmeta otel iz krempelj brezvestnih oderuhov; kako lepo je pa napredoval, priča veličastno poslopje »Narodnega Doma« v Mariboru. Dr. Križaniču je hvalo dolžan tudi marsikateri gospod posvetnega in duhovskega stanu. Kako bridko je ubogemu dijaku v tujem mestu, če nima kam jest iti, to ve najbolje tisti, ki si je sam to izkusil. Neresnični je tisti pregovor, da s praznim želodcem človek ložje študira; le toliko je resnice na tem, da se dijak rad prevzame in zaleni, če je obložen z vsem dobrim, toda z izstradanim želodcem, da se ti pred očmi temni, študirati, to je hudo in škodljivo. Marsikateri v dijaških letih vsled lakote telesno zahira in še v poznih letih čuti na svoje dijaškega stradanja, ali pa mora v zgodnji grob.

Dr. Križanič sicer sam kot dijak ni tako hudo trpel, a je imel čuteče srce za uboge dijake. Dolgo let je vodil in krepko podpiral dijaško kuhinjo, v kateri dobijo ubogi dijaki zdravo kosilo. Milo je bilo gledati, kako so v jeseni starši in dijaki oblegali stanovanje dr. Križaniča in prosili za hrano v dijaški kuhinji. On pa jih je prijazno sprejemal in pomagal, kjer se je le dalo.

Lansko leto se je ustanovilo v Mariboru Marijanišče. To je zavod za mestne dekle, ki nimajo službe. Marsikatero pošteno dekle pride iz dežele v mesto služiti, kjer se pogostoma izpridi in izgubi. Posebno je velika nevarnost v mestu za žensko, če nima službe. V tem zavodu pa dekle pod skrbnim vodstvom šolskih sester dobijo zavetje in postrežbo, dokler se ne najde primerna služba. Dr. Križanič je bil predsednik temu zavodu.

L. 1890 je po odhodu g. Fr. Ogradija, sedanjega opata celjskega, bila v bogoslovnem učilišču izpraznjena stolica za dušno pastirstvo. Poverili so jo kanoniku dr. Križaniču, ki je predaval ta predmet do svoje smrti. Tega predmeta se učijo bogoslovci zadnje leto svojih študij in je posebno važen za dušno-pastirsko delovanje. Profesor Križanič je obdeloval svoj predmet prav zanimivo, poljudno in nazorno. Do svojih učencev je imel iskreno ljubezen, kakor bi jo moral imeti vsak učenik. Še v poznejših letih so se njegovi nekdani učenci z zaupanjem obračali nanj, on pa je vsakogar ljubeznjivo spejel. Imel je pač rajni blago srce in ni nikdar hotel komu greniti življenja, ampak vsakemu napraviti veselje, kjer je le bila prilika. Zato je pa imel tudi mnogo prijateljev, znancev in častilcev. Kjer je pa bilo treba svarila in resne besede, pa tudi ni molčal, a vselej je to storil zmerno in uljudno.

Ko je početkom tega leta bil imenovan stolnim dekanom, so mu iskreno častitali mnogobrojni prijatelji in želeli mnoga leta.

Njegovi sorojaki duhovniki so mu v spomin podarili lepo mitro ali škofovsko kapo.

Toda človeške misli niso božje misli. Božja previdnost ga je še v krepkih letih poklicala na drugi svet. Lansko leto ga je spomladi dalje časa mučila influenza, a on se je trdno branil in se ni dal podreti v posteljo. Bilo bi pa boljše, da je to storil. Potuhnjena bolezen je zapustila svoje sledove; od onega časa je vidno hiral in se nagloma staral. Čutil je tudi sam, da se mu dnevi tudi približujejo h koncu, kar je večkrat rekel svojim prijateljem. Misli je pogostoma na smrt. Lani ob koncu počitnic je šel še v Marijino Celje, kakor je rekel, prosit Marije za srečno smrt. S solznim očesom se je poslovil od Marijinega Celja in rekel, da ga ne bo nikdar več videl. Njegova slutnja se je le prehitro izpolnila. Še ni leto dni in že stojimo ob svežem grobu vrlega moža.

V zadnji pridigi je rekel svojim župljanom, oziraje se na končano stavljenje nove cerkve: Dokončali ste lepo, sveto, pobožno krščansko delo... Te besede pa veljajo tudi njemu. Mi pa ohranimo rajnega v blagem spominu, večni sodnik pa mu naj podeli neverljiv venec zveličanja! F.

Delavska plača v Halozah.

Iz Haloz.

Ptujska giftna kropa »Štajerc« povzdiguje mestjane, domišljujoč si, da vsi na deželi živimo od mestjanov. Toda stvar je ravno narobe.

Tudi v zadnji številki »giftne krote« je neki modrijan iztuhtal, da bi mi Haložani morali od gladu umreti, ako bi teh blaženih Ptujčanov ne bilo. Res je, da imajo Ptujčani v Halozah svoje gorice ter morajo, ako hočejo gorico vzdržati, imeti v prvi vrsti ljudi, da jim to delo opravljajo. Pa ptujski dobrodušni mestjani si potem še v milost in dobrotu štejejo, da plačajo ubogemu delavcu, ki od jutra do večera teško dela ob svoji hrani, celih 20 krajcarjev ali do večjih 25 kr. Ali je to plačilo za delavca, kateri dela teško od jutra do večera v gorici ob svoji hrani? Z 20 krajcarji naj bi sebe in otroke preživel in oblekel?

Ako pa je po teden dni slabo vreme, potem pa živi, ako imaš od česa! Kje si takrat, ti »Štajerc« in mestjan, da bi dal podporo ubogemu delavcu. Saj ima nemška šparkasa dovolj drobiža, torej vun ž njim!

Glej torej in poslušaj, ti ptujski klopotec, kdo ima hasek, delavec, ki dela skoro zastoj — 20 krajcarjev se ni dosti za jed, — ali pa mestjan, ki ima tako cene delavce?

Primerna plača za teško delo brez hrane bi bila 50 kr. na dan. Toraj mestjan pri enem delavcu prihrani na dan 30 kr., koliko toraj na leto, ako jih več dela?

Potemtakem ne živimo mi Haložani od Ptujčanov, temveč vi od nas. Ako mi delo pustimo, ne veljajo vaše gorice prav nič, ali pa ste primorani, na mesto 20 kr., 60—70 kr. ali pa še več plačevati.

Ti »Štajerc«, ki se repentiš, da si prijatelj ubogega ljudstva (???), glej da nam bodo mestjani bolje delo plačali, potem si lahko domišljuješ, da mi od mestjanov živimo. Dokler pa bomo pri tej borni plači, pa se ne bomo uklanjali mestjanom.

Haložan.

Politični ogled.

Podpredsednik državnega zbora Prade bo odložil podpredsedništvo. Kot vzrok odstopa navaja, da se hoče posvetiti zopet organizaciji svojega volilnega okraja. To je že tudi eden vzrok, kajti Vsenemci Pradetu podkopavajo tla v njegovem volilnem okraju prav pridno. Vendar glavni vzrok pa bo ta, ker mu Vsenemci očitajo, da je podpredsedništvo prevzel iz sebičnih name-

nov. Z mestom podpredsedništva je namreč združena lepa plača.

V **Kamniku** je pri občinskih volitvah zmagala v III. razredu katoliško-narodna, v drugem in prvem razredu pa slovensko-liberalna stranka.

V **Trutnovem na Češkem** ondodni Čehi, ki so v mestu v manjšini, niso varni pred napadi Nemcev. Vodja Čehov dr. Škarda se je vsled tega obrnil do namestniškega podpredsednika dvornega svetnika Dörfla, naj ukrene, da bodo Čehi lahko varno živeli.

Italijani v Istri so sicer v manjšini, vendar se vedejo kakor edini gospodarji Istre. Da so se laški poslanci vrnili v istrski deželni zbor, jim je vlada dovolila, da bo deželni zbor zopet zboroval v Pulju, kjer fakinaza napada slovanske poslance. Toda Italijanom se to ni dovolj, sedaj hočejo tudi, da se Pulj proglasi glavnim mestom Istre.

Avstrijski socialdemokrati bodo imeli dne 29. septem. t. l. strankarski shod. Spored shoda je že naznanjen.

Slovaki na Ogerskem se bodo letos, kakor smo že omenili, udeležili volitev v državni zbor. Njihov pogumni in samozavestni nastop so sedaj začeli tudi Madžari upoštevati, ki so se prej le smehljali vsem političnim korakom Slovakov. Madžarsko časopisje se na dolgo in široko bavi s programom slovaške narodne stranke.

Franc Crispi, ki je v italijanski politiki igral veliko vlogo, je dne 11. avgusta v Neapelju umrl. Crispi je jako dolgo in silno težko umiral. Bil je voditelj protipapeške politike.

Shod brez govornikov. Češka kmetiška stranka je sklicala shod v mesto Kralovice. Vse je bilo lepo pripravljeno, poslalsci so se razpostavili po dvorani, a govornikov, ki so bili naročeni iz Prage, ni bilo.

Benedke — vojna luka? Italijanski listi vedo poročati, da namerava italijanski minister za mornarico predložiti svetu za državno obrambo načrt, po katerem naj bi se spremenile Benedke v vojno luko. Nadalje pišejo ti italijanski listi, da so Benedke »zanemarjene«, t. j. da so tamošnje lagune in kanali napolnjeni z blatom, ter da se jih že od leta 1866. ni več trebilo, to pa baje radi neke pogodbe z Avstrijo, vsled katere ne sme Italija ob Adriji delati nikakih utrd. Vse to tako zveni, kakor da je obrnjeno proti naši državi in res, laški listi pišejo, da je še jedina zaslonba trozvezne politike v italijanskem ministerstvu glavni državni tajnik Malvano, ki pa kmalu odpade, ker je nasprotna stranka čedalje močnejša. — Hočemo torej videti, kaj se izkuha.

Vojska v Južni Afriki. Izguba, ki jo šteje angleška armada na južno-afriškem bojnem polju, znaša do konca julija 71.383 mož. Izmed teh je bilo ubitih dosedaj 392 angleških oficirjev (častnikov) in 4082 mož. Kot nerabnih se je moralo vrniti na Angleško 2270 častnikov in 51.228 mož.

Dopisi.

Iz ptujske okolice. (Ptujski Psihofag.) Drugo leto teče, odkar je prišel na svet Psihofag, brat onega, ki je bralcem Mohorjevih knjig dobro znan, kako je preslepil Ivana in Nežo, jima vzel zakonsko ljubezen in srečo. Znano je tudi, kako mu je pri tem Želodčeva Urša pomagala.

Ptujski Psihofagos pa ima namen, Slovincem vzeti njih narodnost in vero. Pa da bi jih mogel lažje preslepiti, ravnal se je po izgledu svojega brata. Izbral si je namreč na stotine Želodčevih Urš na pomoč in to so nemškutarski kramarji, kateri so ga na vso moč razširjevali. Ko je začel ta Psihofagos izhajati, bil je poln prililjivih besed in se delal svetega, kakor kak angelj. Pisal je, da ni liberalen in ne klerikalen. Posebno veselje tega Psihofagosa je, če le more kakega duhovnika ali kakega slovenskega narodnjaka

v svojih dopisih omazati. V svojih grdih predalih ne zna skoraj druga pisati, kakor da napada slovenske časopise, kateri so v katoliškem duhu pisani. To namreč ta Psihofagos dobro ve, če naredi kmete sovražnike slovenskih katoliških časnikov in duhovnikov, potem postanejo tudi sovražniki svete vere in mile slovenske domovine.

Posebno napada slovenske advokate, kako derejo kmeta. Pa ta neumni Prihofagos misli, da nemški doktorji zastoj kmetom pomagajo pri pravadah. Toda, kdo se več tožuje kakor brezverni ošabni liberalci? Pošten človek se gotovo vsake pravde izogiblje.

Zgodilo se je tudi v naši fari, da je prevzel sin po očetu lepo urejeno in brez dolgov kmetško posestvo. Pa ker je bil ošaben in brezveren, je spodil najprej svojega očeta čez domači prag. Toževal se je zmirom s svojim očetom po krivici in tudi z vso žlahto in sosedi tako dolgo, da je bila cela kmetija zadolžena. In kmetija je bila pod nemškim doktorjem prodana. Takih slučajev se dogodi več po naši slovenski zemlji in potem lahko vsak človek, kateri ima le malo pameti, razume, kdo je temu kriv ali advokati ali tožiteljeva ošabna glava.

Ptujski Psihofagos zagovarja in hvali nemškutarske kramarje, ker mu je to dolžnost, ker je od njih ustanovljen. Prilizuje se le kmetom za to, ker so kramarji odvisni od kmeta, sicer pa divja čez vse, kar je le kaj na škodo kramarjem, čeravno bi koristilo to kmetom.

Posebno ves zelen je ta Psihofagos od jeze, ko je začel »Naš Dom« v veliki množini zahajati med kmete, ker ta list odkriva njegove zvižace. Sicer pa se ne jezi zastoj, ker so se začele našim ljudem oči odpirati in ima že 4000 naročnikov manje, ko izhaja »Naš Dom«. Da bi si Psihofagos vsaj nekaj ohladil jeze, izmislil je »Našemu Domu« ime »fihpos«. Ker mu je pa »Naš Dom« mirno povedal, da mu je prav, da si je ta teliček ravno njega za »fihpos« izbral, je Psihofagos kar sikal od jeze kakor gad ter v svoji lažljivosti pisal, da se »Naš Dom« jezi, da mu je to ime izmislil Psihofagos. Piše dalje, da mu je to ime izmislil neki kmet, ki je hotel gnati kravo in tele na sejem, pa mu je njegov fant namesto »fihposa« prinesel »Naš Dom«. Mi pa vemo, da za tem kmetom tiči kak nemškutarski kramarček in za teletom Psihofagos sam. — Slovenski kmetje, koliko še vas je, ki čitate Psihofagosa, odprite vendar enkrat oči, in spoznajte tega Psihofagosa v ovčji obleki.

Priprost fant.

Velikanedelja. (Občinske volitve.) Dne 5. t. m. so pri občinski volitvi s pomočjo posilinemških ormoških purgarjev a la Ze-inko, Bauman in drugih naši nasprotniki s par glasovi zmagali. — Znani socijaldemokrat g. Meschko privlekel je vse ajzenpanarje, mej tem ko so naši najzanesljivejši volilci vsled beganja izostali. Da volijo za Velikonedeljo odbornike in župana, to važno nalogo prevzeli so sedaj ajzenpanarji in »ormoški purgarji«.

Vendar še bi nasprotniki propali, da nam niso na volišču z raznimi grožnjami zbegali par mož, da so misleči, da zmaga ni mogoča, se odstranili. — Naši inteligentni narodni krogi izostali so popolnoma. Jeden je baje rekel, ko smo poslali ponj, da ne gre, ker nima od nobenih nič. To vam je slovenska zavednost!

Povsod sodeluje izobraženstvo, da navdušuje ljudi, pomaga zbirati primerne kandidate, a pri nas?

Da sta prišla vsaj dva volilca iz teh krogov pravočasno, zmagali bi z enim glasom večine.

Tudi naši kmetje so se tako maloštevilno vdeležili volitve, da so propali celo mnogoletni zaslužni odborniki n. pr. g. Filip Hrzič, Franc Kandrič in drugi, ki so se upali potezati za razne pravice v otoku, poti itd., tako da v novem odboru ne bode

človeka, ki bi si upal zagovarjati naše pravice nasproti grajščini.

Gospod oskrbnik Flucher menda tudi ne bode mogel služiti dvema gospodoma, t. j. da bi koristil občine in pa koristil grajščine zagovarjal, ker se iste dostikrat križajo. — Vendar nič ne škodi, naše ljudi bode že enkrat pamet srečala.

Kdor zaničuje se sam, podlaga je ptujčevi peti. —s—

Sv. Barbara v Halozah. (Dobrodelna priredba.) Bralno društvo »Najprej« pri Sv. Barbari v Halozah priredi v nedeljo dne 1. sept. efektno tombolo, katere čisti dobiček je določen v nakup raznovrstne gorke obleke, ki se v obliki božičnice razdeli začetkom meseca grudna med uboge in pridne učence tukajšnje šole. Po zaključeni tomboli se vrši na senčnatem vrtu gosp. Reicher-ja koncert domačega tamburaškega in pevskega društva.

Odbor bralnega društva si usoja tem potom obrazložiti motive ali nagibe, kateri so ga nekako moralno prisilili do sklepa, da priredi tombolo v označeni namen. Evo toraj razlogov! — Vsled ogromne škode, katero je povzročila v Halozah, kjer je odvisno prebivalstvo izključno zgolj od vinogradov, trtna uš, veliko pa tudi vsled obnovitve opustošenih vinogradov, kar je Haložanu življenjski pogoj, dasi to delo zahteva visokih denarnih žrtev — je tukajšnje prebivalstvo posebno v barbarskem šolskem okolišu z malo izjemami v istini zelo obubožalo. Marsikomu neverjetno in navadne meje res presegajočo revščino nekaternikov si lahko v resnični živi sliki predočuje samo taisti, ki jo je videl na lastne oči. Ni je zakrivila, nikakor ne! morda nedelavnost ali malomarnost, marveč neugodne razmere. Zemlja je za poljske pridelke skopa in za obdelovanje nevhvaležna, le polagoma napredujoča preobrazba opustošenih gor in nove nasade pa je zahtevala in še zahteva mnogo napora in denarnih stroškov. Dalje si služijo prebivalci svoj krajcar izključno kot dninarji, a njih mezda je ubogo nizka tako, da s tem pičlim zaslužkom jedva mogó nabaviti najpotrebniše, a pri tem tudi najubornišje hrane. Iz teh podatkov je lahko razvideti, da najrevniši starši ne morejo nikakor oblačiti svojih šolarčkov dostatno, in tako se zgodi, da taki revčki pridejo v ledeni zimi 1—2 uri daleč od mraza drgetajoč v šolo. In če si jih ogledamo, mora nam čuteče srce prekipavati sočutja; nahajajo se revčki, ki še srajčice ne glestajo, dočim je vrhnje oblačilce pri vsakem tanko, ohlapno in ga je tuintam že zob časa pregledal. Tudi z ozirom na lesenotrdno obuvalo vredni so vsega usmiljenja.

Gledé na navedene okoliščnosti se čuti tedaj odbor br. društva moralno poklicanega, kolikor bo moči ublažiti najhujšo bedo in to po označeni tomboli. Tekom časa do 1. sept. nabirajo se blage volje darovani dobitki ali kot taki ali pa denar za nabavo istih. Omenjeni odbor se tedaj s prijazno prošnjo obrača na vse, blizu in daleč ali kjerkoli se nahajajoče blagočuteče prijatelje šolske mladine, da isti blagohotno posežejo v »arzet« ter prispevajo tako ali drugače, da se odborov karitativni namen obnese povoljno v radost in blaginjo revne dece.

Odbor pa tudi že danes razpošilja na vse vetrove slovenske domovine prijazno vabilo, da nas slavno občinstvo dne 1. sept. od blizu in daleč počasti in oveseli z mnogobrojno udeležbo.

Vrtni koncert se vrši o vsakem vremenu; kajti za slučaj, da bi morebiti hotelo vreme delati zgago, pripravi se prijazna uta za več 100 ljudij prostorna. Z vso vnemo se hoče poskrbeti tudi za to, da bo se i telesni program te slavnosti obnesel vseppek na zadovoljnost: za všečno jelo in pilo. Na videnje tedaj!

—o—